

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U RIJECI
BROJ: K-DO-90/07 – VIII
Rijeka, 16. prosinca 2008.
DK/DLĐ

ŽUPANIJSKOM SUDU

U RIJECI

Na broj K-17/08

Nakon provedenih dokaza tijekom dosadašnje glavne rasprave kao i na glavnoj raspravi od 16. prosinca 2008., s obzirom na utvrđene činjenice do sada provedenim dokazima Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci mijenja činjenični opis kaznenog djela pod točkom 1) optužnice broj K-DO-90/07-VIII od 19. ožujka 2008. u odnosu na I optuženika Zlatka Jušić, a koji činjenični opis sada glasi:

u vremenskom razdoblju od 27. rujna 1993. do 21. kolovoza 1994., za vrijeme oružanih sukoba u Republici Bosni i Hercegovini, u Velikoj Kladuši a nakon proglašenja tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, u cilju provođenja politike predsjednika navedene državne tvorevine i vrhovnog komandanta vojske tzv. narodne obrane Autonomne pokrajine Zapadne Bosne Fikreta Abdića, koji je naredio organiziranje i formiranje sabirnih centara i logora na području Velike Kladuše, radi zadržavanja i zatvaranja građana koji su bili protiv uspostavljanja tzv. Autonomne pokrajine Zapadne Bosne kao predsjednik Vlade Autonomne pokrajine Zapadne Bosne učestvovao u radu iste prilikom donošenja naredbe broj 03/1-017-2290/94 od 11.06.1994. te navedenu naredbu istog dana nakon donošenja i osobno potpisao, a kojom naredbom se naređuje da se prema osobama koje su protiv ideje formiranja Autonomne pokrajine Zapadne Bosne imaju primijeniti mjere pojačanog nadzora uključujući i mjeru potpunog ograničenja kretanja, slijedom koje naredbe su već istog dana počela prema ranije sačinjenim popisima Ministarstva obrane i policije predvođenja civila u sabirni centar Drmeljevo – peradarska farma u kojem je do početka mjeseca kolovoza 1994. izolirano ukupno 498 osoba, uglavnom muškaraca u dobi od 14-75 godina, žena bez obzira na starosnu dob pa čak i djece do 14 godina, prema kojima se je nečovječno postupalo i vršila prisila da stupe u vojnu službu u paravojnim postrojbama Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, te su smješteni u prostore bez minimalnih higijenskih uvjeta, a sve suprotno odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. – članak 3. stavak 1. točka a i c kao i članka 75. i članka 76. stavak 1. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih sukoba (Protokol I) od 8. lipnja 1977., jer su izolirana lica bez obzira na spol i starosnu dob psihički i fizički zlostavljana od strane upravitelja logora, čuvara pripadnika logorske policije i istražitelja, na način da su zatočnici bili tučeni šakama, nogama na kojima su obično bile vojničke čizme,

policijskim palicama raznim drvenim predmetima i kundacima pušaka, prisiljavani da u zimskom periodu bez obuće duže vrijeme stoje u vodi ispred logorskim prostorija, prisiljavani da se međusobno tuku, te da pjevaju i uzvikuju parole kojima se veliča tzv. Autonomna pokrajina Zapadna Bosna i Fikret Abdić zvan „Babo“, pa su tako dana 17. lipnja 1994. iz logora Drmeljevo peradarska farma odvedeni u naselje Polje tzv. Dispanzer zatočeni civili: Alija Feriz, Mujo Milak, Šemsudin Husin, Emin Redžić, Husein Mušić, Aziz Abdilagić, Hasib Delić zvan „Heba“, Mehmed Jušić, Mehmed Sijamhodžić, Kasim Čano, Deko Bibuljica i Hasan Đanić, koji su prvotno zatvoreni u prostoriju zvanu „mrtvačnica“ a zatim u večernjim satima oko 23,00 sati, premlaćivani od strane pripadnika specijalne policije tzv. OBL kojom prilikom su od posjedica batinanja Alija Feriz, Mujo Milak i Mehmed Jušić kao i Deko Bibuljica gubili svijest, a neki od imenovanih zatočenih civila zadobili teške tjelesne ozljede u vidu fraktura rebara i ruku, te su nakon toga bez ukazivanja liječničke pomoći vraćeni u logor Drmeljevo a kasnije s ostalim zatočenim civilima upućivani na kopanje rovova na prvoj borbenoj liniji kojom prilikom su služili kao živi štit vojsci tzv. narodne obrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, dok je uslijed ovakvog fizičkog zlostavljanja u navedenom logoru ozljedama podlegao Razim Erdić iz Zboriša, koji je tijekom cjelodnevnog prisilnog rada na lokaciji Stari Grad premlaćen dana 8. kolovoza 1994. od strane stražara, dok su od zatočenih žena najčešće zlostavljane i višekratno premlaćivane Asija Galijašević, Beiza Kekić, Fatima Dorić, Nura Salkić, Fata Omeragić i Zuhra Hozanović koje su nakon toga zajedno s drugim logorašicama upućivane na prisilni rad u Veliku Kladušu kao i na teritorij tzv. Republike Srpske Krajine, a o kojim događajima u logoru je kao predsjednik Vlade bio u više navrata usmeno i pismeno izvješćivan kao i o brojnom stanju logoraša, kako od predstavnika sudskih organa tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, tako i od visokih predstavnika UN-a, UMPROFOR-a te Međunarodnog komiteta crvenog križa pa i pored toga nije ništa poduzeo u cilju poboljšanja stanja u logoru Drmeljevo, odnosno u cilju da se zatočeni civili puste na slobodu

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata naredio, planirao i organizirao da se protuzakonito zatvara civilno stanovništvo, da se civilno stanovništvo fizički i psihički zlostavlja odnosno da se prema njemu nečovječno postupa da se prisiljava na prinudni rad i službu u vojsci tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna tj. u neprijateljskoj vojsci,

pravna kvalifikacija kaznog djela stavljena na teret i optuženiku ostaje neizmijenjena.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG
ODVJETNIKA

Darko Karlović